

ikke har noget retskrav på ydelsen, må der gælde en forhåndsformodning for, at ydelsen har pensionslignende karakter. Det kan derfor ikke anses for nødvendigt at opstille yderligere betingelser med hensyn til den fratrædte arbejdstagers alder m. v. Derimod svarer de foreslåede afgrænsninger af pensionslignende understøttelser til en afddød arbejdstagers ægtefælle eller børn til forslagens regler for pensionsordninger.

ad stk. 3.

Som omtalt ovenfor har man ment, at midler, der tilhører en pensionslignende understøttelsesfond, bør anbringes efter tilsvarende retningslinjer, som gælder for pensionskassemidler. Bestemmelsen kan i øvrigt sammenholdes med bemærkningerne til forslagens § 12, *ad nr. 1.*

ad stk. 4.

Betingelsen, at fondsvedtægterne skal godkendes af finansministeren, svarer til de nugældende regler. Det er tanken, at der skal indhentes en udtalelse fra arbejdsministeriet, hvorunder loven om fremme af udbyttedeling henhører, forinden godkendelse gives.

ad stk. 5.

I de nugældende regler er der ikke fastsat nogen grænse for, hvor store beløb en arbejdsgiver kan fratække som bidrag til en af renteforsikringslovens § 21 omfattet hjælpe- og understøttelsesfond. Dette må fra et skattemæssigt synspunkt betragtes som en mangel, idet der herved er åbnet mulighed for med skattebesparelse for øje at foretage fradrag for henlæggelser af større beløb, end der med rimelighed kan antages at ville mødgå til det pågældende formål. Herved bemærkes, at henlæggelse til en fond til fordel for de i en virksomhed ansatte i princippet må sidestilles med en opsparing for virksomheden. Disse henlæggelser adskiller sig herved fra udbetalte lønninger m. v., der er fradragsberettigede som driftsudgifter.

Den gældende betingelse, hvorefter midlerne skal være udskilt fra virksomheden, må dog antages i væsentlig grad at have begrænset størrelsen af de hidtidige arbejdsgiverbidrag til § 21-fonds. Når denne betingelse bortfalder for så vidt angår fonds, hvis formål ikke har pensionslignende karakter, må det derfor for disse fonds anses for så meget mere påkrævet, at der sættes en overgrænse for, hvor meget der i alt må indstå i fondene.

For de pensionslignende fonds vil betingelserne i stk. 3 om midlernes anbringelse fortsat kunne virke begrænsende på henlæggelsernes størrelse, og for

så vidt er der ikke her samme trang til maksimering af henlæggelserne. Til gengæld taler hensynet til, at disse fonds ikke får en skattemæssigt gunstigere stilling end pensionsordningerne for, at fradragsretten begrænses.

Uanset at der i øvrigt foreslås gennemført forskellige regler for de 2 arter af understøttelsesfonds, må det anses for hensigtsmæssigt, at en maksimering af fondskapitalerne bliver fælles for alle fonds af den art, som hidtil har været omfattet af renteforsikringslovens § 21. Herved opnås større frihed for parterne ved fordelingen af henlæggelser til forskellige formål.

Ved afgørelsen af, hvor store henlæggelser en arbejdsgiver i alt kan opnå fradragsret for, må der tages hensyn til, hvor mange arbejdstagere, der kan modtage beløb fra fonden(e). Af praktiske grunde har man foreslået, at lønudgifterne til de pågældende arbejdstagere benyttes som målestok, således at fradragsretten for arbejdsgiveren betinges af, at de samlede fondskapitaler ikke overstiger 50 pct. af lønudgifterne i det senest afsluttede regnskabsår. Når kapitalerne har nået denne størrelse, vil der herefter først kunne opnås fradrag for nye bidrag, efterhånden som kapitalerne forbruges til formålet.

Det må antages, at den foreslåede beløbsgrænse i de fleste tilfælde vil dække rimelige behov for opsamling af kapitaler i disse fonds. Man har dog samtidig foreslået, at der gives finansministeren bemyndigelse til at forhøje beløbsgrænsen fra 50 pct. til 75 pct. af arbejdslønnen. Denne bemyndigelsesregel er tænkt anvendt i tilfælde, hvor der efter arbejdsministerens og finansministerens skøn er påvist særligt behov for en højere beløbsgrænse, f. eks. fordi der af arbejdsgiveren er oprettet flere fonds med forskellige formål.

Til § 53.

Efter den her foreslåede bestemmelse skal rentetilvækst af kapitalforsikring (herunder rate- og annuitetsforsikring), som ikke omfattes af kapitel 1, indkomstbeskattes i et nærmere angivet omfang.

Bestemmelsen gælder for kapitalforsikringsbeløb, hvortil retten er endeligt erhvervet ved forsikringsbegivenhedens indtræden, men som i henhold til forsikringsaftalen forbliver indestående i selskabet til senere, som regel ratevis, udbetaling. Det har tidligere været antaget, at der i disse tilfælde skulle svares indkomstskat af en beregnet årlig rentetilvækst, jfr. herved skattedepartementets cirkulære af 24. september 1958 vedrørende renteforsikringslovens punkt 5, sidste afsnit: „Er forsikringsbegivenheden indtrådt, og skal forsikringssummen